

கிறிஸ்து: நம்முடைய மார்க்க அதிகாரி

ஜனங்கள் இயேசுவின் சாயலில் இருக்கிற விஷயத்தில் கட்டுப்பாடற்ற தன்மை களை தெரிந்து கொண்டுள்ளனர். சிலர் இயேசுவின் “மிருதுவான தன்மையின்” சாயலை மட்டும் பற்றிக் கொள்கின்றனர்: கால்களை கழுதல், பிள்ளைகளை வரவேற்குதல், பாவங்களை மன்னித்தல், பாவிகளோடு சாப்பிடுதல். வேறுசிலர் இயேசுவின் “அற்புதஞ்சார்ந்த” சாயலை நோக்கிப் பார்க்கிறார்கள்: தண்ணீர்மேல் நடப்பது, புயலை அமைதிப்படுத்துவது, அப்பங்களைப் பெருகப்பண்ணுவது, மரித்ததிலிருந்து வருவது ஆகியவை. விசுவாசிகள் பெரும்பாலும், ஒரு கதையிலே வரும் இயேசுவின் காட்சியைத் தெரிந்து கொண்டு, “அதுதான் இயேசுவின் படம், அதை எனக்கென வைத்துக்கொள்ளப் போகிறேன்.”

இருப்பினும், நாம் இயேசுவை விசுவாசிப்பது உண்மையானால், அவரைக் குறித்து சவிசேஷம் பேசுகிற எல்லாவற்றையும் நாம் விசுவாசிக்க வேண்டும். சவிசேஷம் போதிக்கிறவராக மட்டும் அவர் இருப்பாரேயானால், அவைகள் அவரைக் குறித்துப் போதிக்கிற அனைத்தும் உண்மையே. அவர் சாந்தமும் மிருதுவானகுணமும் படைத்த போதகர் மட்டுமல்ல, அற்புதக் கிரியைகளைச் செய்வதைக் காட்டிலும் அதிகமாக அவர் செய்திருக்கிறார்.

புதிய ஏற்பாடு மார்க்க காரியங்களில் இயேசுவே நமது மார்க்க அதிகாரி என்று தெளிவாக்குகிறது. மலைப்பிரசங்கத்தின் முடிவில், நாம் வாசிக்கிறதாவது: “அவர் வேதபாரசுகரைப்போல் போதியாமல், அதிகாரமுடையவராய் அவர்களுக்குப் போதித்தபடியால், ஜனங்கள் அவருடைய போதகத்தைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்” (மத்தேயு 7:28, 29). அவர் பரமேறிச் செல்லுவதற்கு முன், அவர் சொன்னார், “வானத்திலும் பூமியிலும் சகல அதிகாரமும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது” (மத்தேயு 28:18). அவர் பரமேறிச் சென்றபின், பெந்தெகொஸ்தே நாளிலே, பேதுரு பிரசங்கித்து தேவன் “அவரை ஆண்டவரும் கிறிஸ்துவுமாக்கினார்” என்றார் (நடபடிகள் 2:36). தேவன் அவரை “ஆண்டவர்” எனும் பதத்தில் அடிக்கடி பேசப்படுகிறார் (காண்க 1 பேதுரு 3:15; ரோமர் 10:9, 10; பிலிப்பியர் 2:9-11). மேலும், இயேசு தம்முடைய இராஜ்யத்தின் இராஜாவாக இருக்கிறார் (யோவான் 18:37). உண்மையில் அவர் “ராஜாதிராஜாவாகவும் கர்த்தாதி கர்த்தாவாக”வுமிருக்கிறார் (1 தீமோத்தேயு 6:15).

இயேசு தமது அதிகாரத்தை அநேக வழிகளில் விளங்கப் பண்ணினார். அவர் அதிகாரமுள்ளவராய் போதித்தார். நியாயப்பிரமாணத்தை விளக்கப்படுத்துதலில் அவர் ரபீமார்களை மேற்கோள் காட்டவில்லை. மாறாக, நியாயப்பிரமாணத்தைக் குறித்து வழக்கமாக விசுவாசிக்கப் பட்டவைகளை சுட்டிக்காட்டியபின், “... உரைக்கப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களே” என்று சொல்லி “நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறதாவது ...” என்று அறிவித்தார்

(மத்தேயு 5:27, 38, 43; வலியுறுத்தல் என்னுடையது). இந்த வகையில், இயேசு தமது போதனை அதிகாரமிக்கது என்பதையும் எந்தப் பாடத்துக்கும் தமது வார்த்தைகளே இறுதியானது என்பதையும் குறிப்பிட்டார். அவர் தமது செயல்களிலேயும் அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தினார். தேவாலயத்தில் “காசக்காரர்களை” விரட்டியடிக்க அவர் தமது சுயமாய் செயல்பட்டாரே ஒழிய யாரிடமும் அனுமதிக்கேட்கவில்லை. அற்புதங்கள் மூலமாக, அனைத்து சிருஷ்டிகள் மீதும் அவர் தமது அதிகாரத்தை விளங்கப் பண்ணினார். அவர் காற்றையும் கடலையும் அமர்த்தியபின், அவருடைய சீஷர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு, “இவர் எப்படிப்பட்டவரோ, காற்றும் கடலும் இவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறதே” என்றார்கள் (மத்தேயு 8:27).

இயேசு வல்லமையுள்ள, செல்வாக்குள்ள - “அனைத்து அதிகாரமும் பெற்ற” ஒரு மனிதனாய் இருந்தார்! நமது மார்க்க சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களில் அவர் என்ன அதிகாரமுடையவராயிருக்கிறார்?

தமது சபையை வழிகாட்ட அவர் சகல அதிகாரமுடையவராய் இருக்கிறார்

முதலாவதாக, இயேசு தமது சபைக்கு வழிகாட்ட சகல அதிகாரமுடையவராயிருக்கிறார். சபை அவருடைய சரீரம் (கொலோசெயர் 1:18), அதின் தலையாக இருக்கிறார் (எபேசியர் 1:22, 23). சபை பூமியில் கிறிஸ்துவின் ராஜ்யமாகவும் இருக்கிறது (மத்தேயு 16:18, 19; கொலோசெயர் 1:13, 14), அவர் ராஜாவாக இருக்கிறார். அவர் சபைக்கு தலையாயிருக்கிறபடியால், அவருடைய அங்கத்தினர்கள் அவருக்கு கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும் (எபேசியர் 5:24); அவருடைய இராஜ்யத்தில் இருப்பவர்கள் அவருடைய சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

நடைமுறைக் கண்ணோட்டத்தில், சபைமேல் இயேசுவின் அதிகாரம் என்பதன் பொருள் என்ன? கிறிஸ்தவர்கள் அவருடைய சித்தத்தை அறிந்து அதை செய்ய அதிகாரமளிக்கப்பட்டுள்ளது. சபை எப்படி இருக்க வேண்டும்? அது என்னவென்று அழைக்கப்பட வேண்டும்? அது எப்படி அமைக்கப்பட வேண்டும்? அது என்னத்தைப் போதிக்க வேண்டும்? அது எப்படி தேவனை தொழுது கொள்ள வேண்டும்? இவைகளுக்கும் மற்ற கேள்விகளுக்குமான பதில் இன்னும் ஒரு கேள்வியில் காணப்படுகிறது: “சபையின் தலையாகிய இயேசு, இவைகளைக் குறித்து என்ன சொல்லவேண்டியிருக்கிறது?”

யாராவது ஒருவர் ஆட்சேபித்து: “இயேசு பூமியில் இருக்கும் போது இவைகளைப் போதிக்கவில்லையே” எனலாம். அது அநேக விஷயங்களில் உண்மையானதால், புதிய ஏற்பாட்டை வாசிப்பதன் மூலம் கிறிஸ்துவின் சித்தத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

பவலும், பேதுருவும் மற்றவர்களும் எழுதினவைகள் கிறிஸ்துவின் சித்தத்தை கைக்கொண்டு எழுதினார்கள் என்று நாம் எப்படி உறுதியாக்கிக் கொள்ள முடியும்? இயேசு தமது அதிகாரத்தைக் கொண்டு, போய் பிரசங்கிக்கும்படி கட்டளையிட்டார் (மத்தேயு 28:18-20). கூடுதலாக, அவர்களை சகல சத்தியத்துக்குள்ளும் வழி நடத்தும்படி பரிசுத்த ஆவியை அனுப்பினார் (யோவான் 16:13), ஏவப்படுதலினால் அப்போஸ்தலர்கள் பேசும்படி ஏதுவாக்கினார் (நடபடிகள் 2:4). அப்போஸ்தலர்களும் புதிய ஏற்பாட்டு

எழுத்தாளர்களும் எழுதினவைகளும் சொன்னவைகளும் “தேவனுடைய வசனங்கள்” என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும் (1 தெசலோனிக்கேயர் 2:13; காண்க 2 தீமோத்தேயு 3:16, 17; 2 பேதுரு 3:15, 16). ஆகையால், புதிய ஏற்பாடு பரிசுத்த ஆவியினால் கொடுக்கப்பட்டு, ஏவப்பட்ட மனிதர்களால் பதிவு செய்யப்பட்ட கிறிஸ்துவின் வசனமாக இருக்கிறது. புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் சவிசேஷப் புத்தகங்களில் காணப்படுகிற இயேசுவின் வசனங்களின் அதிகாரமுடையதாகவே இருக்கிறது.

அந்தச் சூழ்நிலையை காணுவதற்கான ஒரு வழி அவைகளை தொடர் கட்டளைகளாக காணவேண்டும். தேவனுக்கு அதிகாரமிருந்தது; அவர் கிறிஸ்துவுக்கு சகல அதிகாரத்தையும் கொடுத்தார்; பிறகு கிறிஸ்து அப்போஸ்தலருக்கு அதிகாரமளித்தார்; அப்போஸ்தலர்கள் அதிகாரமுடையவர்களாய் பேசி, எழுதிவைத்தார்கள். ஆகவே அவர்களால் புதிய ஏற்பாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள அவைகளே மார்க்க விஷயத்தில் நமக்கு அதிகாரமுள்ளதாக இருக்கிறது.

சபை எப்படி ஆளுகை அமைப்பைப் பெறுவது எனத்தீர்மானிக்க, அது (சபை) என்ன போதிக்க வேண்டும், அது தேவனை எப்படித் தொழுதுகொள்ள வேண்டும் ஆகியவைகளை முடிவு செய்ய, நாம் புதிய ஏற்பாட்டை கற்க வேண்டும். அப்படி நாம் செய்யும் பொழுது, ஏவப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் ஆதிசபையை வழிநடத்தினார்கள் என்பதை நாம் காண்போம். அவர்களுடைய வழிகாட்டலால், சபைக்கு தெளிவான தன்மைகள் இருந்தன.

அதற்கு குறிப்பிடத்தக்க ஆளுகை அமைப்பு இருந்தது. உள்ளூர் சபையில் பங்கேற்றவர்கள் அதன் அங்கத்தினர்கள், ஒவ்வொரு பிராந்திய சபையும் சுய ஆட்சி (சுய ஆளுகை) அமைப்பைப் பெற்றிருந்தன. மூப்பர்கள் முன் வழிகாட்டிகளாயிருந்தனர்; உதவிக்காரர்களால் சபை சேவை செய்யப்பட்டது, சவிசேஷகர் (ஊழியர்)களைக் கொண்டும் போதகர்களைக் கொண்டும் உபதேசம் பண்ணப்பட்டது.

ஒரு குறிப்பிட்ட வழியில் அதின் அங்கத்தினர்கள் ஆராதித்தனர். உள்ளூர் சபை கூடுதலின்போது ஒவ்வொரு வாரத்தின் முதல் நாளும் கிறிஸ்துவர்கள் தங்களுடைய காணிக்கையை செலுத்தி கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கு பெற்றனர். அவர்கள் கூடிவந்தபோது, அவர்கள் (இசைக்கருவியில்லாமல், வாய்ப்பாடல்களைப்) பாடினார்கள், ஜெபித்தார்கள், தேவனுடைய வசனத்தைக் கற்றார்கள்.

அதின் அங்கத்தினர்கள் சவிசேஷத்தை பிரசங்கிக்கவும் போதிக்கவும் செய்தனர். இயேசு தமது சிலுவை மரணத்தின் மூலம் மனுக்குலத்தை இரட்சிக்கும்படி தேவன் அவரை அனுப்பினார். தேவனுடைய கிருபையால் அவர்கள் இயேசுவை விசுவாசித்து, பாவங்களிலிருந்து மனந்திரும்பி, தங்கள் விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டு, பாவமன்னிப்பிற்கென்று ஞானஸ்நானம் பெற்று ஜனங்கள் இரட்சிக்கப்பட்ட முடியும் என்று அறிவித்தனர்.

இந்தத் தன்மைகளை ஒரு சபை கொண்டிருந்து சகல அதிகாரமும் பெற்றிருக்கிற அதன் தலையாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறது, ஒரு உள்ளூர் சபை இந்தத் தன்மைகளைப் பெறாதிருந்தால், மேலும் புரிந்துகொள்ளுதலை பெற்றுக்கொள்ள அதின் அங்கத்தினர்கள் வேத வசனங்களை கற்க வேண்டும்.

தமது சீஷர்களின் வாழ்வை

ஆளுகிற சகல அதிகாரம்

இயேசு தமது சீஷர்களின் வாழ்க்கையை ஆளுகிற அதிகாரத்தையும் கொண்டுள்ளார். பிள்ளைகள் ஒருவருக்கொருவர் தர்க்கம் பண்ணிக் கொள்ளும்போது பேசிக் கொள்ளும் நன்கு அறிந்த ஒரு சொல், “நீ எனக்கு முதலாளியல்ல” என்பது தான்! கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவைப் பார்த்து ஒரு போதும் இந்த வார்த்தைகளை சொல்ல முடியாது; மாறாக, அவர்கள் மனமுவந்து, “நீர் எங்கள் முதலாளி! நீர் எங்கள் ராஜா!” என்று அறிக்கையிட வேண்டும். பழைய ஏற்பாட்டு மனிதர்களில் சிலரைப்போல நாமும், “சொல்லும்; உமது அடியான் கேட்கிறேன்” என்று சொல்ல வேண்டும் (1 சாமுவேல் 3:10; KJV).

கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் தனிநபர் ஒருவர் இயேசு கோரும் கடினமான காரியங்களை - “கடின உபதேசங்களை” - வினயமாக ஏற்றுக் கொள்வார். உதாரணமாக, “முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள், அப்பொழுது இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக் கூடக் கொடுக்கப்படும்” என்று சொல்லியிருப்பதால் (மத்தேயு 6:33), கிறிஸ்தவன் தனது பிரயாசத்தினால் கிறிஸ்துவை முதலாவதாக தன் வாழ்கையில் வைக்க நேர்மையாக முயற்சிப்பார். ஏனெனில் இயேசு “ஒருவர் என்னைப் பின் பற்றிவர விரும்பினால், அவர் தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னைப்பின்பற்றக் கடவன்” (மத்தேயு 16:24), என்று சொன்னார். விசுவாசமுள்ள கிறிஸ்தவன், உண்மையில், தன்னுடைய சொந்த ஆசைகளை இரண்டாம் பட்சமாக வைத்து - அவனுக்கு இயேசு கொடுத்த “சிலுவை”யினிமித்தம் - தனது பொறுப்புக்களை உணருவான். இயேசுவின் வாக்கு மூலத்தை பொறுப்பேற்று, “யாதொருவன் என்னிடத்தில் வந்து, தன் தகப்பனையும் தாயையும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் சகோதரரையும் சகோதரிகளையும், தன் ஜீவனையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்கு சீஷனாயிருக்கமாட்டான்” (லூக்கா 14:26), என்று சொல்லப்பட்டதை வைத்து கிறிஸ்தவன் தனது முன்னுரிமைகளை மதிப்பீடு செய்வான். அவனுக்கும் கர்த்தருக்குமிடையே எந்த சொத்துக்களோ நபரோ வந்து விடாமல் தன்னால் இயன்ற வரைக்கும் பிரயாசப்படுவார். அவர் தமது அன்றாட வாழ்வில் நாம் சில வேளைகளில் பாடுகிற பாடலின் கருத்துக்களுக்கேற்ற கொள்கையுடன் ஒப்புக்கொடுப்பார், அந்தப்பாடல்: “இயேசுவுக்கே ஒப்புவித்தேன், யாவற்றையும் தாராளமாய்.”¹ அவர் தமது குறிக்கோளிலிருந்து சில வேளைகளில் விழுந்துபோகிற சூழ்நிலையிருந்தாலும் கூட கிறிஸ்து தம்மை வழி காட்டுகிறபடி வாழ ஒரு போதும் பிரயாசப்படுவதில் ஓயமாட்டான். பவுல் குறிப்பிட்ட சிறப்புமிகு குரல் கொடுத்த பவுல் அப்போஸ்தலனுடைய வார்த்தையை நிறைவேற்ற முயற்சிப்பான்: “கிறிஸ்துவுடனே கூடச் சிலுவையிலறையப்பட்டேன்; ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன்; இனி நானல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்” (கலாத்தியர் 2:20அ).

இயேசுவின் வார்த்தைகளை தன் இருதயத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு அவைகளை நிறைவேற்ற பிரயாசப்படும் கிறிஸ்தவன் மிகுந்த ஐசுவரியமுள்ள பிரதிபலனை இவ்வுலக வாழ்விலும் வரப்போகிற வாழ்விலும் அடைவான், இயேசு தாமே சொன்னார்,

அதற்கு இயேசு பிரதியுத்தரமாக: என்னிமித்தமாகவும் சவிசேஷத்தினிமித்தமாகவும், வீட்டையாவது, சகோதரரையாவது, சகோதரிகளையாவது, தகப்பனையாவது, தாயையாவது மனைவியையாவது பிள்ளைகளையாவது நிலங்களையாவது, விட்டவனெவனும், இப்பொழுது இம்மையிலே துன்பங்களோடே கூட நூறத்தனையாக, வீடுகளையும், சகோதரரையும், சகோதரிகளையும், தாய்களையும், பிள்ளைகளையும், நிலங்களையும், மறுமையிலே நித்திய ஜீவனையும் அடைவான் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் (மாற்கு 10:29, 30).

கிறிஸ்தவனாக, அந்த ஆசீர்வாதங்களை அனுபவிக்க விரும்புவோராகிய நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அவருக்கு முழுமையாய் உங்களை ஒப்புக்கொடுங்கள்!

பாவங்களை மன்னிக்க நிபந்தனைகளை ஆணையிட சகல அதிகாரம்

கடைசியாக, பாவத்தை மன்னிப்பதற்கான நிபந்தனைகளைக் கட்டளையிட இயேசுவுக்கு அதிகாரமுண்டு, அது ஒருவர் அவரது இரத்தத்தால் இரட்சிக்கப்பட முடியும். புதிய ஏற்பாட்டில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள இரட்சிப்புடன் இயேசு எப்படி தொடர்புபடுகிறார்? அவரே இரட்சகர் (லூக்கா 2:11; யோவான் 4:42; தீத்து 1:4; 1 யோவான் 4:14); அவருக்குள் மட்டுமே இரட்சிப்பு உண்டு (2 தீமோத்தேயு 2:10; காண்க யோவான் 14:16; நடபடிகள் 4:12; எபேசியர் 1:3). அவருடைய இரத்தத்தினாலே நமது பாவங்கள் கழுவப்படும்போது இரட்சிக்கப்படுகிறோம் (மத்தேயு 26:28; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:5; 7:14). அவர் தம்முடைய சரீரமாகிய சபையை இரட்சிக்கிறார் (எபேசியர் 5:23, 25). இயேசு தான் இரட்சிப்பை அளிப்பவரும், வழங்குகிறவருமாய் இருக்கிறபடியால், ஜனங்களை இரட்சிக்கிறதற்கான நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்த அவருக்கு உரிமையில்லையா?

அநேகர் கிறிஸ்துவால் இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை அவர்களாகவே முடிவுசெய்ய முடியும் என்று நினைக்கிறார்கள். சிலர் “விசுவாசித்தால்” மட்டும் இரட்சிக்கப்பட முடியும் என்றும், அல்லது கிறிஸ்துவை அவர்கள் “இருதயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்” என்றும் பரிந்துரைக்கின்றனர். அல்லது “பாவிகளின் ஜெபத்தை” செய்ய வேண்டும் என்கிறார்கள். மற்றவர்கள் இரட்சிக்கப்பட ஒருவர் ஒன்றும் செய்ய வேண்டுமெனில் என்று கூறுகின்றனர்.

இருப்பினும், பாவத்திற்கு நிவாரணம் பெற மனித உபதேசத்தை ஏற்றுக்கொள்வது ஆபத்தானது. இது சாவுக்கேதுவான வியாதியிலிருந்து விடுபட உயிர்காக்கும் மருந்தை மருத்துவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு, பிறகு அவரிடத்தில், “என் நிபந்தனைகளின் படியே நான் சுகம் பெற விரும்புகிறேன், நீங்கள் சொல்லுகிறபடியல்ல” என்பது போல் இது உள்ளது, பிறகு மருத்துவர் குறிப்புப்படி மருந்துகளை எடுத்துக்கொள்ள மறுப்பதுபோலுள்ளது.

இரட்சிப்புக்கு விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலும் தேவை என்று சொன்ன இயேசு தாமே, இரட்சிப்புக்கு வழியை தெளிவாக்கியிருக்கிறார். அதை அப்போஸ்தலர்களை ஏவி ஜனங்கள் அவர்கள் மூலமாக இரட்சிக்கப்படுவது

எப்படி என தெரிந்து கொள்ளவும் செய்துள்ளார். இன்னொரு வார்த்தையில் சொன்னால், அப்போஸ்தலர்கள் போதித்த பாவமன்னிப்பிற்கான நிபந்தனையும் அதிகாரமும் இயேசுவடையதாக இருந்தது. புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் பாவ மன்னிப்பிற்கான திட்டம் இயேசுவால் கட்டளையிடப்பட்டதாக இருக்கிறது. அதில் எதுவெல்லாம் உட்பட்டது?

புதிய ஏற்பாட்டு ஜனங்கள் இரட்சிக்கப்பட இந்த கட்டளைகளை பின்பற்றி அவர்கள் இயேசுவை ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று விசுவாசித்தார்கள் (யோவான் 3:16; நடபடிகள் 16:31; ரோமர் 5:1; கலாத்தியர் 3:26, 27). அவர்கள் பாவத்திலிருந்து மனந்திரும்பினார்கள் (லூக்கா 13:3, 5; நடபடிகள் 2:38). அவர்கள் கிறிஸ்துவிருந்த தங்கள் விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டனர் (ரோமர் 10:9, 10; காண்க மத்தேயு 10:32, 33; 16:16-19; நடபடிகள் 8:37). அவர்களின் பாவமன்னிப்பிற்காக அவர்கள் ஞானஸ்நானம் பண்ணப்பட்டார்கள் (குண்ணீரில் முழுக்கப்பட்டார்கள்) (நடபடிகள் 2:38; 22:16; ரோமர் 6:3, 4; கொலோசெயர் 2:12; 1 பேதுரு 3:20, 21).

“பாவமன்னிப்பிற்கான இந்த நிபந்தனைகளைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” “அவைகளை ஒத்துக்கொள்கிறீர்களா?” இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் அர்த்தமற்றவை. இயேசு இரக்கத்தோடு அளித்துள்ள இரட்சிப்பைப் பெற நாம் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை தீர்மானிக்க இயேசுவுக்கு அதிகாரமுண்டு, அவர் கேட்கும் காரியங்களைக் குறித்து கேள்வியெழுப்ப நமக்கு அதிகாரமில்லை, நாம் அவைகளை விரும்புகிறோமா ஒத்துக் கொள்கிறோமா என்பது அல்லது அது பொருட்டல்ல. அவருடைய சித்தத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்து கீழ்ப்படிய வேண்டியது நமது கடமை! நாம் அதைச் செய்யும்பொழுது, அவர் நம்மை மன்னித்து நமக்கு இரட்சிப்பை அருளுவார் என்பதில் நிச்சயமாயிருக்க முடியும்.

முடிவுரை

ஏறத்தாழ ஒவ்வொருவரும் இயேசுவை அன்பின் இரக்கம் நிறைந்து சுகமளிப்பவர் என்று ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். வேதாகமத்தை வாசிப்பவர்கள் விபசார ஸ்திரீயையும் சிலுவையில் தொங்கிய கள்ளனையும் இரட்சித்த கிருபையுள்ள இரட்சகர் என்று அன்புகூருகின்றனர். ஆகிலும், ஜனங்கள் இயேசுவை மார்க்க அதிகாரமுடையவராகவோ - நமது கர்த்தர், நமது “முதலாளி,” அவர் நம்முடைய ஆத்துமாவை இரட்சித்துக்கொள்ள அவருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்பதையோ விரும்புவதில்லை!

நீங்கள் இயேசுவை உங்கள் மேல் அதிகாரமுடையவராக ஏற்றுக்கொள்ள மனமுடையவர்தானா? நீங்கள் அவரை “ஆண்டவர்” என்று அழைக்கிறீர்களா? இயேசுவின் அதிகாரத்தைப் பொறுத்தமட்டில், நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள், விசுவாசிக்கிறீர்கள், அல்லது சொல்லுகிறீர்கள் என்பதல்ல; சரியான கேள்வி என்னவெனில், “நீங்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறீர்களா?”

குறிப்பு

¹Judson W. Van DeVenter, “All to Jesus I Surrender,” *Songs of Faith and Praise*, comp. and ed. Alton H. Howard (West Monroe, La.: Howard Publishing Co., 1994).